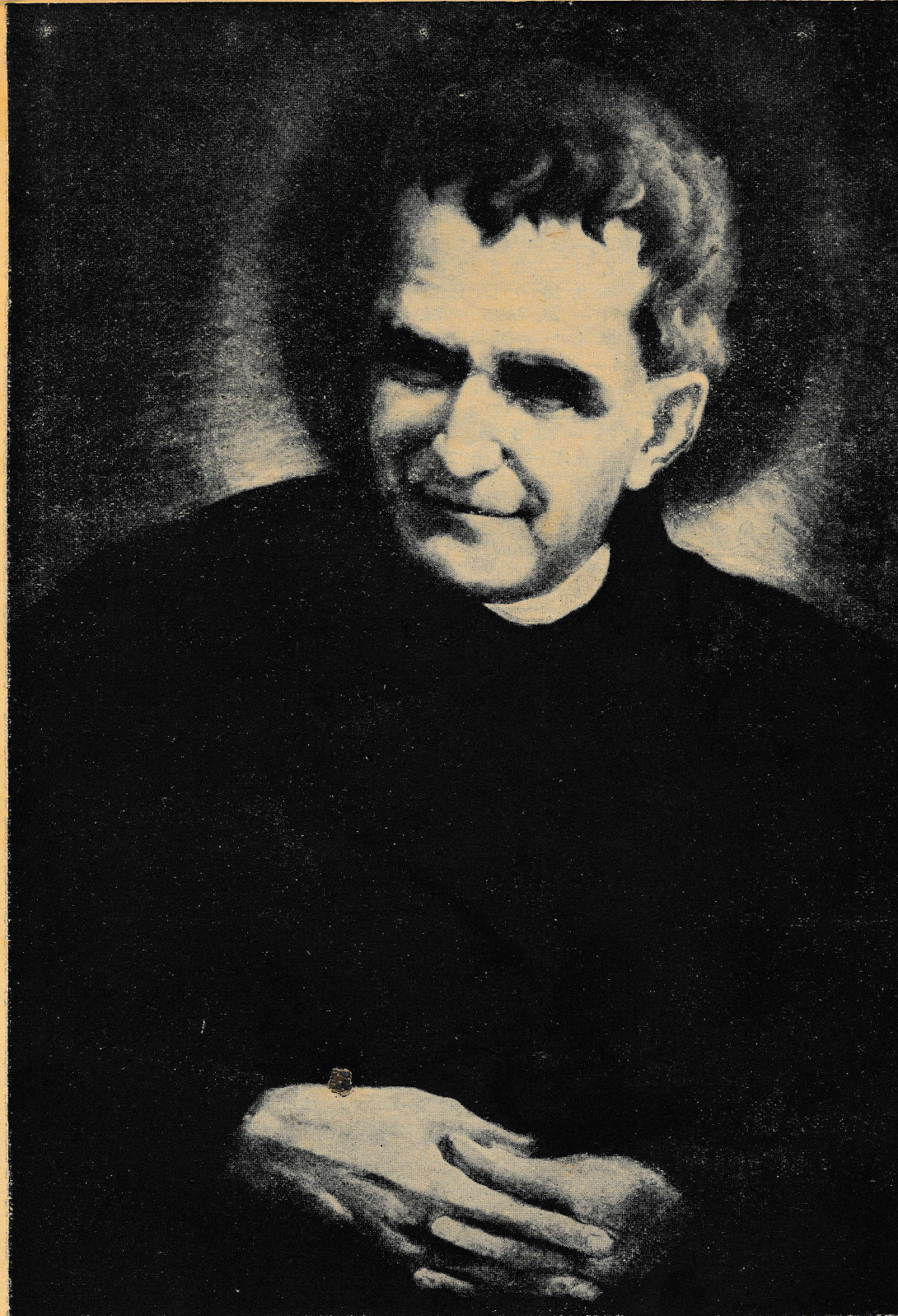

LETO XXXI.

MAREC - APRIL

1935.

SALEZIJANSKI VESTNIK 2

S prilogo Življenje sv. J. Boska.

Poštnina plačana v gotovini

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 3, 3 — 2. 4, 4 — 3. 5, 5 — 4. 6, 6 — 5. 7, 7 — 6. 8, 8 — 7. 9, 9 — 8. 1, 10 — 9. 2, 11 — 10. 3, 12 — 11. 4, 13 — 12. 5, 14 — 13. 6, 15 — 14. 7, 16 — 15. 8, 17 — 16. 9, 18 — 17. 1, 19 — 18. 2, 20 — 19. 3, 21 — 20. 4, 22 — 21. 5, 23 — 22. 6, 24 — 23. 7, 25 — 24. 8, 26 — 25. 9, 27 — 26. 1, 28 — 27. 2, 29 — 28. 3, 30 — 29. 4, 1 — 30. 5, 2 — 31. 6, 3

V maju: 1. 4, 4 — 2. 5, 5 — 3. 6, 6 — 4. 7, 7 — 5. 8, 8 — 6. 9, 9 — 7. 1, 10 — 8. 2, 11 — 9. 3, 12 — 10. 4, 13 — 11. 5, 14 — 12. 6, 15 — 13. 7, 16 — 14. 8, 17 — 15. 9, 18 — 16. 1, 19 — 17. 2, 20 — 18. 3, 21 — 19. 4, 22 — 20. 5, 23 — 21. 6, 24 — 22. 7, 25 — 23. 8, 26 — 24. 9, 27 — 25. 1, 28 — 26. 2, 29 — 27. 3, 30 — 28. 4, 31 — 29. 5, 1 — 30. 6, 2 — 31. 7, 3

Nove častivke:

8. skupina: Bizjak Marica, Sanabor (Col pri Vipavi) — Kimovec Marija, Sp. Brnik (Cerklje pri Kranju) — Lovrenc Neža, Mala Nedelja — Rust Alojzija, Sanabor (Col pri Vipavi).

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Avsec Janez, Knežja njiva (Stari trg)
Babič Andrej, Ptuj
Cvetko Josip in Ana, Braclavei (Polenšak)
Češnovar Marija, Rakovnik (Medvode)
Čuješ Antonija, Sv. Rok (Šmarje pri Jelšah)
Debeljak Marija, Škofja Loka
Dokša Marija, Središče
Gabrijel Terezija, Jesenice na Gor.
Gomzi Jožefa, Selišče (Sv. Jurij ob Ščavnici)
Govekar Terezija, Smlednik
Gregorec Jera, Sv. Jurij ob Ščavnici
Hrovat Rok, Koretno (Šmarje pri Jelšah)
Ivanc Ivan, župnik, Sl. gora (Šmarje)
Janežič Terezija, Cerkljanska Dobrava
Janič Maks, Babno, (Čelje)
Janžekovič Lovrenc, Moškanjci
Jereb Ivana, Količevo (Dob)
Jordan Neža, Raka
Jug Franc, Buče
Kelenc Lovrenc, Sv. Marjeta (Moškanjci)
Klavžar Anton, Antonija in Martin, Prevorje
Kne Marija, Zg. Brnik (Cerklje pri Kr.)
Koncilija Ana, Dobrniče
Kramar Anton, Kočevska Reka
Kurnik Apolonija, Sv. Tomaž pri Jelšah

Kurnik Matilda, Sv. Rupert v Slov. gor.
Kvaternik Marija, Stari trg pri Rakeku
Mulej Katarina, Žirovnica
Ogrizek Rezika, Sv. Križ (Rogaška Slat.)
Okorn Anton, V. Mlačevo (Grosuplje)
Peterenelj Frančiška, Murava (Poljane nad Škofjo Loko)
Prašnikar Jakob, Medija - Izlake
Pucelj Franc, Hrovača (Ribnica)
Razinger Katarina, Blejska Dobrava
Rozman Marija, Besnica pri Kranju
Senčič Alojzija, Sv. Jakob v Slov. gorica
Slokan Apolonija, Ljubljana
Supin Helena in Anton, Ljubljana
Škrabec Janez, Hrovača (Ribnica)
Špricej Antonija, Sv. Marjeta ob Pesnici
Trontelj Jera, Sp. Dupljica (Grosuplje)
Vidmajer Antonija, Ljubljana
Vrešak Uršula, Šerovo (Šmarje pri Jelšah)
Zavodnik Terezija, Mislinje
Zorc Marija, Ljubljana
Žerial Ivana, Trst.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

† Erčulj Marija v Zagorici pri Dobrem polju je bogovdano umrla zvesta salezijska sotrudnica. V svoji zadnji bolezní je voljno trpela in venomer upirala svoj pogled na podobe Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska in Male Cvetke. Mnogo je

delovala in nabirala, ko se je zidala Marijina cerkev na Rakovniku. V Marijo je imela neomajno zaupanje in kakor je sveto živela, je tudi sveto umrla. — Blagor njim, ki v Gospodu umirajo!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Obletnica

Še nam je tako živo v spominu don Boskova slava v Rimu, kakor bi bilo včeraj, pa bo vsak čas že leto preteklo! Lansko leto je bilo po salezijanskem svetu don Boskovo leto. Kar se je v Rimu sprožil val, se ni ustavil, ampak je v vedno večjih krogih šel po svetu in zajel zares ves svet. Kjerkoli so salezijanci že naseljeni, povsod so se vršile velike slovesnosti na čast novemu svetniku don Bosku. Don Bosko je tako zažarel v svoji slavi, da ni mogel ostati več neznan. Ko sonce vzide, vsakomur zasveti in ni drugače, kot da ga mora vsak opaziti. Tako nekako je bilo z don Boskom. Tudi on je vzšel v vsej svetlobi na velikonočno jutro in zablestel v vsej slavi, v katero ga je odel Bog in ga postavil na svečnik. „Vi ste luč sveta“, je dejal Zveličar apostolom; prav isto moramo reči o don Bosku, saj je bil tudi on luč sveta, ki je posvetil že skoro v vse kraje zemlje. Še drugje pravi sv. pismo (Danijel 12, 3): „Tisti, ki navajajo mnoge k pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde na nebesnem svodu.“ Don Bosko je cele množice mladine pripeljal k Mariji, h Kristusu, k pravičnosti, h krepostnemu življenju. S presveto evharistijo jih je hranil in s pobožnostjo do Marije ohranjeval v čednosti.

To svetlo zvezdo, ki je zablestela na nebu, so ugledali tudi oni, ki jim luč svete vere še ni prisijala. Saj beremo v poročilih, kako čislajo don Boska celo pogani in poganski oblastniki mu izkazujejo javno čast. Po vsem svetu: na Japonskem, v Ameriki, v Aziji, na

Kitajskem, v Afriki, kjerkoli so se naselili njegovi sinovi, povsod so se obhajale velike svečanosti don Bosku na čast. Don Bosko je vesoljnega značaja, kakor svetniki sploh. Ne spada več k temu ali onemu narodu, don Bosko je za vse enak, kakor je tudi za življenja hotel biti, saj je pošiljal svoje sinove povsod, kjerkoli bi mogli reševati duše. Don Bosku je šlo le za slavo božjo in za rešitev duš, to mu je bilo vrhovno vodilo življenja, za drugo se ni menil, kakor je to tako lepo izrazil v svojem geslu: „Daj mi duše, drugo vzemi!“

Toda sveta Cerkev nam ne stavlja svetnikov samo zato pred oči, da bi jih občudovali, ne, to bi bilo premalo, ona hoče, da jih posnemamo v gorečnosti za blager bližnjega, še prej pa v korist svoje duše. Kdor sam nič nima, tudi drugim nič dati ne more. Don Bosko še posebno svojim sotrudnikom naroča, naj se zavzemajo za vse, kar bi moglo dvigniti lepo krščansko življenje. Tudi on jim kliče, kakor je klical sv. Pavel svojim kristjanom in nam: „Posnemajte me, kakor jaz posnemam Kristusa.“ S čim naj ga posnemamo? S svojim življenjem in delovanjem. Koliko dobrega more storiti en sam goreč človek, pa naj bo še tako reven in ubog, nam je zgled don Bosko sam. Tudi on je bil reven, bolj kakor je marsikak njegov sotrudnik, pa vendar, koliko je s svojo gorečnostjo storil! Pomagal mu je Bog, kakor pomaga vsakemu, ki ima le količkaj dobre volje. Kdor pa je ima veliko, tisti bo storil mnogo dobrega.

Don Bosko je storil veliko delo, ker je imel mnogo dobre volje in gorečnosti.

Kmalu bomo obhajali don Boskovo obletnico, zato je prav, da naša gorečnost za njegovo delo in božje delo, ki je tako plodonosno, znova vzplamti, pa bomo videli, koliko uspehov bomo imeli.

Letos je pri nas v Ljubljani evharistični kongres. Kaj bi don Bosko storil? Z obema rokama bi pograbil vsako priliko, da kaj pripomore k uspehu

tako lepega dela. On bi bil v prvih vrstah, mi bodimo vsaj v vrstah tistih, ki res delajo, ne pa tistih, ki stoje ob strani. Bivši gojenci iz don Boskovih zavodov v Argentini so bili med prvimi organizatorji evharističnega kongresa v Buenos Airesu, ki je tako sijajno uspel.

Ob obletnici don Boskove kanonizacije mu torej pokažimo, da ga ne samo občudujemo, ampak tudi posnemamo. To je glavno!

II. Evharistični kongres v Ljubljani

Kakor je že znano, se bo vršil II. evharistični kongres za vso Jugoslavijo letos 28. 29. 30. junija v naši prestolici v Ljubljani.

Važnost tega kongresa niti ne moremo prav oceniti, ker je lahko za katoličane vse naše kraljevine dalekosežnega pomena. Ta kongres ima predvsem namen, vse duhovno prenoviti v Kristusu. Toliko se govori o gospodarski krizi, pa je še mnogo večja duhovna kriza na svetu. Ko bi bilo več evharističnega življenja, bi ne bilo toliko zla na svetu.

Evharistični kongres je zadeva vseh katoličanov in zato se morajo zlasti ob tej priliki strniti vsi in vsak po svoji najboljši moči doprinesti k uspehu tega kongresa. Temelj naše vere je evharistija, temeljna resnica pričujočnost Kristusova v presv. evharistiji.

Kar je slovenskega doma in v tujini, naj se zgane ob tej naši važni uri! Romarji iz tujine, ki bodo ob tem kongresu prišli v domovino, naj najdejo široko-grudno ljubezen pri svojih rojakih in domačih, da bodo čutili, kako velika je Kristusova ljubezen, ki diha iz presvete evharistije.

Ljubezen brez žrtve je vodena, ni nič, zato naj se nihče ne straši kake žrtve, gmotne in duhovne, ki jo je treba doprinesti v ta namen. Prireditve kongresa bo mnogo stala; da bo uspeh mogoč, je treba tudi gmotno priti na pomoč, saj vemo, da se z denarjem vse lahko doseže pa tudi mnogo dobrega, zato naj si vsak veren Slovenec magari od ust odtrga in naj žrtvuje za svojega evharističnega Kralja, ki ne bo ostal dolžan ter bo blagoslovil našo ljubo slovensko domovino ter nas ohranil, kakor nas je ohranil že tisoč let in več. Če za toliko nepotrebnih

stvari marsikaj žrtvujemo, žrtvujemo tudi za to tako važno stvar, prepričani, da bo ta naš dinar prinesel stoteren sad.

Prav vsi se moramo pripraviti na ta izredni praznik, ki nam bo kakor narodni praznik in še več, saj je naš verski praznik in prav vera, naša katoliška vera nam je največja sreča in ponos. Kdor hoče biti dober Slovenec, mora biti tudi dober katoličan! Pripraviti se morajo fantje, možje, žene in dekleta; te še posebno, saj potrebujejo toliko moči v boju s skvarjenim svetom, ki preži na njih poštenje, v evharistiji pa bodo našle odporno silo, saj je kruh močnih! Kakršne bodo naše mladenke, take bodo matere in tak bo naš narod!

Brez žrtve ni nič. Žrtve bo morda treba, ko si bo moral kdo prikrajšati čas, da gre k pevskim vajam, pa večkrat, da se kakor v enem zboru dvigne naš spev, spev slovenskega naroda pred prestol evharističnega Kralja. Petje je izraz duše, čustev, ki poljejo v duši. In ta čustva morajo biti zlasti v onih dneh vsa usmerjena k ljubezni do evharističnega Kralja.

Pa tudi moliti je treba za uspeh kongresa. „Karkoli boste prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal.“ Kaj pa hočemo s kongresom? Pokazati in dvigniti čast našega Kralja v evharistiji. Če nas Bog kdaj usliši, nas bo zdaj, saj gre samo za njegovo slavo in za zveličanje naših duš, za katere se je vsega žrtvoval in se v evharistiji še neprenehoma žrtvuje.

Višek vse slavnosti mora biti sveto obhajilo, združitev Kristusa z vsemi, z mladino, ki naj značajno raste v evharističnem duhu svojemu narodu v ponos in lepšo bodočnost, s fanti, z dekleti, ki so cvet našega naroda. Kakršno pa je cvetje, tak bo sad! Z možmi, ki so kakor

hrasti na straži naroda. Kjer stoje močni hrasti, tam ne more zdivjati vihar. Dokler so rasli hrasti na Krasu, ni brila burja ne vihar! Z ženami, ki imajo prevažno nalogo oblikovati slovenski narod. Tudi te in zlasti

te potrebujejo moči iz evharistije, kajti kar mati otroku v srce zasadi, se ne posuši.

Vsi torej na delo za uspeh našega kongresa, v blagor svete Cerkve in naše domovine!

Odmevi iz Buenos Airesa

Z živim zanimanjem se pripravljamo na evharistični kongres v Ljubljani. Jezus Kristus v Evharistiji zmaga kljub vsem sovražnostim in zmaga tako kakor noben kralj na svetu. Povzod slavi svoje zmage, zdaj v severni Ameriki, kakor pred nekaj leti v Čikago, zdaj v južni, kot lani v Buenos Airesu. — Tako živi so še spomini z evharističnega kongresa v Buenos Airesu v Argentini, da se jim ne moremo obraniti. Samo nekaj potez s tega kongresa naj predočimo!

Genljiv je bil prizor, ko je predsednik argentinske republike na čelu svoje armade pristopil k sv. obhajilu, za njim pa vrste oficirjev, od generalov in vse navzdol preko nižjih častnikov do preprostega vojaštva. Lahko rečemo, da je bila vsa armada pri sv. obhajilu. Genljivo je to, pravim, zakaj ko celo oborožena sila išče moči pri Kristusu v presv. evharistiji, to že nekaj

pomeni. Pred sv. obhajilom je bilo krščenih tudi precej vojakov.

V četrtek zjutraj, 11. oktobra, je bilo obhajilo za mladino. Nad sto sedem tisoč otrok je pričakovalo svojega Prijatelja. Mnogo je bilo treba dela, da so vso to vojsko uvrstili in razvrstili, in da so jo potem z gorkim zajtrkom pokrepčali. 250 duhovnikov je obhajalo.

Naslednjo noč so pristopili k svetemu obhajilu odrasli moški. Okrog 200.000 jih je bilo. Obhajalo se je neprestano od polnoči do štirih zjutraj. Kakih 300 duhovnikov je hodilo s ciboriji okrog in obhajalo ter nasičevalo ogromno množico, ki je bila tako lačna nebeškega kruha. Spovedovalo se je povsodi, celo po ulicah, na pločnikih ob velikih bankah, ob vratih, sploh kjerkoli je bilo le kaj prostora. Tiste dni je bila za Zveličarja bogata žetev. Koliko grešnikov se je vrnilo k njemu, ki ga že

Množica mladenk pod vodstvom Hčera Marije Pomočnice čaka na sv. obhajilo.

Dokaz žive vere: v Buenos Airesu spovedujejo kar na pločnikih.

leta in leta niso več poznali. V nedeljo 14. oktobra je bil najslovesnejši dan. Na ogromnem prostoru je bilo od vseh strani zbranega milijon naroda! Tik pred pričetkom slovesne svete maše se je začulo generalovo povelje: Pozor!

Papež v Vatikanu se je približal mikrofону in bo spregovoril. Nastala je grobna tišina, kakor da je vsa milijonska množica začarana. Tri minute je trajala ta tišina, nato pa se je začul iz mogočnih zvočnikov glas iz Vatikana. Papež je spregovoril! Kakor udar so zvele besede Kristusovega namestnika: *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat* — Kristus zmaguje, Kristus kraljuje, Kristus vlada. Za tem proglasom vesoljnega Kristusovega kraljestva je sledil očetovski pozdrav Argentini, nato iskrena prošnja za svetovni mir in končno je podelil svoj apostolski blagoslov. Ko je sv. oče končal, se je razlegel navdušen klic iz milijonske množice Velikemu Očetu.

Popoldne je bila ogromna procesija, kakor smo že zadnjič poročali in kakršne še zlepa ni bilo videti. Po končani procesiji je predsednik republike posvetil svoj narod Kristusu proseč blagoslov evharističnega Kralja na vso Argentino. To je bil trenutek, ki ostane stoletjem v nepozabnem spominu.

Salezijanska družina je pri tem kon-

gresu mogočno sodelovala. Odposlala je enega nadškofa in tri škofo kot zastopnike. Obhajilo otrok so organizirali izključno salezijanci s pomočjo bivših salezijanskih gojencev iz Argentine, ki so bili navzoči na kongresu. Samo v salezijanskih zavodih in župnijah se je one dni razdelilo samim moškim nad 40.000 obhajil. Red so vzdrževali tudi skavti iz salezijanskih zavodov, ki jih je več tisoč v Buenos Airesu.

Neka naša sotrudnica pa je prišla na srečno misel. Na svoje stroške je dala postaviti radioaparate po ječah, da so tudi jetniki v svojih celicah lahko prisostvovali kongresu.

Največji francoski dnevnik Temps je zapisal le-te pomenjive besede: „Ves svet mora obrniti svojo pozornost na evharistični kongres v Buenos Airesu, da uvidi ves globok pomen duhovnih činiteljev v reševanju današnje krize. Da, res je tako! Ne čuti se toliko gospodarska kriza kolikor duhovna kriza in to je treba najprej rešiti, ko bo ta rešena, bo konec tudi gospodarske krize.“

Čudno, dočim divja v Mehiki vihar preganjanja, Kristus pridobiva drugod in še mnogo več, kakor je v enem kraju izgubil. Tako je vedno bilo in tako tudi vedno bo, da se bo kljub vsemu nasprotovanju Njegov kraljestvo razširilo do krajev sveta.

Sv. Janez Bosko in sv. Jožef Kotolengo

Dva velika moža na polju krščanske dobrotelčnosti iz preteklega stoletja, sta ustvarila dela, ki so ju ne samo preživela, ampak se po njihovi smrti tako razširila, kakor bi ne bil nihče pričakoval. Oba je vodila ista misel ljubezni do bližnjega. Koliko duš sta s svojim delom samo ta dva rešila! In vendar ob začetku nista imela ničesar, zidala sta na božjo dobroto in pomoč, zato pa stojе njih ustanove tako trdno in širijo tako blagodejno svojo pomoč bližnjemu v dušni in telesni blager.

Ali sta se ta dva svetnika osebno poznala? Morda ne mnogo, saj je bil don Bosko posvečen v duhovnika 5. junija 1841. in se je preselil v Turin šele v oktobru istega leta, sveti Kotolengo pa je umrl naslednjo pomlad 8. aprila 1842. Vendar pa sta se le sešla, in sicer dvakrat.

Ko sta se prvič videla, je bil don Bosko še mlad bogoslovec v Kjeri. Spremil je nekega duhovnika iz Kjeri, ki je imel opravke pri svetem ustanovitelju. Ko sta ta dva končala pogovor, se je Kotolengo naglo obrnil proti mlademu bogoslovcu, se mu približal, mu del roko na ramo, poskusil blago njegove suknje ter mu dejal: „No, za zdaj je še dobro to blago, toda čez kratek čas, ko boste postali duhovnik, tedaj bo pač treba močnejšega

blaga za vašo suknjo, ker vas bodo vlekli na vse strani in morala bo biti precej močna, da se ne bo tako brž strgala.“

To tako natančno napoved je don Bosko sam pripovedoval Kotolengovemu življenjepisцу.

Don Bosko se je srečal s sv. Kotolengom par mesecev po svoji novi maši. Kje sta se srečala, ni gotovo, le toliko se še dobro spominja, kaj mu je dejal. Takole mu je rekel: „Kar morem soditi po vas, ste junak. Pridite v naše zavetišče, pri nas vam dela ne bo manjkalo.“

Don Bosko je res začel zahajati v ono bolnico, kjer je našel toliko telesnega in duhovnega gorja pri ubogih ljudeh. Tako se je zavzel za nje, da je mnogokrat celo na jed pozabil. Gospod Guala, predstojnik zavoda nadaljevalnih bogoslovnih nauk, ga je za to še celo navduševal, čeprav je včasih zarenčal nad njim: „Priatelj, reda se je treba držati, pravočasno se je vrniti domov!“

„Ko bi vi vedeli, koliko je dela v Kotolengovi bolnici“, je zavzdihnil mladi duhovnik don Bosko!

„Verjamem, verjamem, toda red je red! Kar ne morete storiti danes, boste storili jutri.“

Don Bosko se je s takim delom pripravljal na svoj poklic.

Iz naših misijonov

Iz Mandžurije

Naš japonski misijonar g. Čimatti piše s potovanja po Mandžuriji:

„Odpravil sem se na pot v novo cesarstvo Mandžurijo, kjer sva bila s tovarišem na turneji in sva v raznih mestih, kakor v Dairen, Fušun, Mukden, Šinkijo priredila več glasbenih koncertov. Spotoma iz Mandžurije sva obiskala še Korejo, kjer sva tudi priredila nekaj koncertov, nato pa sva se vrnila na Japonsko, da nadaljujeva svoje misijonarsko delo.

Kako je bilo v Mandžuriji?

Mandžurija je velika in lepa, tudi Koreja je vabljava, toda nam je predvsem Japonska prirasla k srcu. Pa boste morda res vprašali: kaj pa pravzaprav delate vi misijonarji z Japonskega v Mandžuriji in Koreji? Nisva se mislila izseliti iz Japon-

ske v Mandžurijo, kakor je to zdaj tam v navadi, nisva šla tja niti iz radovednosti, ampak samo zato, da bi storila kaj dobrega ondodnim dušam in priprava ugodna tla bodočim salezijanskim misijonom v Mandžuriji. Cerkevna oblast naju je povabila, da sva po Mandžuriji prirejala koncerte; upala sva, da bo tudi civilnim oblastem to po volji. Nisva se varala. Povsod so nama bili v vsakem oziru zelo naklonjeni. Dobila sva brezplačno vozovnico po vseh Mandžurskih železnicah. Cerkveni predstavniki pa so naju sprejeli zares prav po bratsko. Ti predstavniki že dolgo delujejo v Mandžuriji, nekateri že 25, 30 in tudi že 40 let. Ta in oni je ustanovil redovno družino, vsi pa so mnogo pretrpeli radi preganjanj.

Mislím, da bo prav, če v kratkem podam razvoj misijonskega delovanja na

Mandžurskem. Od l. 1695. je pripadal ta kraj škofiji v Peking, krščansko življenje pa so tu netili tisti kristjani, ki so morali radi preganjanj bežati s Kitajske v letih 1796. 1805. 1815.; končno se je l. 1830. ustanovila samostojna škofija ter je bila poverjena „Družbi inozemskih misijonov“ iz Pariza. Velikanska pokrajina, trikrat večja kakor Jugoslavija, je takrat štela 2.000 kristjanov. Nove verske občine so nastajale sredi najkrutejših preganjanj in se mogočno razvijale. Ze so l. 1900. hoteli razdeliti škofijo, kar nenadoma izbruhne boksarska vstaja in z njo grozno preganjanje krščanstva, tako da se je zdelo, da bo vse delo za vero pokončano, čeprav je tako lepo obetalo. Po rusko-japonski vojski pa so se začele dvigati iz podrtin lepe stavbe katoliških cerkva, šol, misijonskih postaj ter druge krščanske naprave.

Mandžurija šteje trenutno 25 milijonov prebivalcev. Iz 2.000 katoličanov, toliko jih je bilo še leta 1840, je naraslo število na 200.000. Misijonsko delovanje pa so razdelili na sedem okrajev, v katerih delujejo različne redovne družbe, domače in tuje.

Ako vpoštevamo nezdravo ozračje, prometne težave ter javno in prikrito preganjanje, se moramo čuditi, da je kljub vsemu krščansko življenje tako lepo vzcvetelo. Zdaj se organizira novo mandžursko cesarstvo in se mu obeta velika bodočnost. Skoraj z vsakim dnem se odpirajo nove proge in prav to je pripomoglo k naglemu porastu trgovine in industrije. Mandžurija je bogata dežela, saj ima mnogo rude, zemlja pa je rodovitna, zato je Mandžuriji tudi v gmotnem oziru zagotovljena bodočnost. Novo cesarstvo se oblikuje zlasti v verskem prosvetnem in pravno gospodarskem oziru. V tem pogledu mu Japonska vtiskuje svoj pečat, ker se iz Japonske neprestano semkaj selijo cele množice. Ako bodo katoličani o pravem času stopili na plan z dobro organizacijo, bodo mogli storiti za katoliško vero mnogo dobrega ter si bodo zagotovili bodočnost. Danes je zelo važen trenutek: gre za novo življenje v vsakem oziru. Katoličani morajo vladi krepko stati ob strani pri vpeljevanju novega reda. Z veseljem sem opazil, da so katoličani razumeli svoj trenutek in delajo z vsemi silami prav v tem smislu. Moliti moramo, da se tisti, ki so ob krmilu nove države, ravnaajo vsaj po naravnih zakonih, potem se nadejamo, da bo tudi katoliška vera našla svoje priznanje ter se bo novo ce-

sarstvo utrdilo ter se mu zagotovil gmotni in duhovni razmah.

V novem cesarstvu je veliko zanimanja za vse, kar je novo, kar je tuje, zlasti za umetnost. To okolnost smo porabili misijonarji, predstavniki katolicizma, in midva s tovarišem sva prirejala glasbene večere po novem cesarstvu. V javnih dvoranah, v hotelih, šolah, gledališčih, bolnicah, verskih zavodih, v vojašnicah, v cerkvah in sploh povsod, kjerkoli sva mogla najti kako večjo primerno dvorano, sva porabila za svoje glasbene večere. Občinstvo je z zanimanjem zasledovalo najino prizadevanje in nekega večera je celo radio raznašal po vsem cesarstvu najino glasbeno predvajanje. Za reklamo pa so poskrbeli časnikarji sami. Čisti dohodek smo izročili oblasti, ki ga je obrnila v dobrodelne namene. V našem podjetju so dejansko sodelovali najvišji cesarski dostojanstveniki. Katoličani so se jako dobro izkazali kot dobro organizirani ter so mogočno pripomogli h krščanski dobrodelnosti.

Bog daj, da ne bi bil daleč dan, ko se bo tudi v Mandžuriji zastavilo njegovo delo, ki se je povsod tako lepo prijelo in tako izredno lepo uspeva.

Na poti proti domu se ustaviva v Koreji, ki je tudi posvečena z mučeniško krvjo. Eno edino željo imava pri vsem svojem delu, da bi se božje ime in božji nauk razširil do kraja zemlje in se slavilo presveto ime pravega Boga!

Vinko Cimatti
salezijanski misijonar.

Makao — Kitajska

Prvo slovesno praznovanje don Boska svetnika se je vršilo na Kitajskem v mestu Makao, kjer je velik salezijanski zavod. Udeležile so se tega praznika vse katoliške in tudi poganške šole. V tridnevnicu so se v šolah prirejale akademije na čast don Bosku, velikemu prijatelju mladine. Pripravljali pa so te akademije ravnatelji srednjih šol, vsi pogani. Prav ti so nekdanj ostro nastopali proti Evropejcem in vsemu, kar je „evropskega“. Toda don Bosko se je pri njih čisto udomačil. Eden izmed poganških profesorjev je tako spregovoril mnogotisočglavi mladini: „Občudujemo in častimo don Boska, ker je postal velik in svet mož. Toda tak ni že prišel na svet, ampak tak kakor vsak izmed nas, in šele s svojim prizadevanjem je postal svet in velik. Bil je

Makao: Don Boskov kip neso v slovesnem sprevodu.

ubog pastirček, ni imel sredstev za učenje, pa se je kljub temu izobrazil in se povzpел tako visoko, da mu danes vsi izkazujemo čast. In kako je prišel do tega? Z božjo pomočjo. Te pomoči tudi nam ne bo nikdar zmanjkalo, ako bomo zares hoteli.“

Na praznik je bila v stolnici slovesna sveta maša, potem pa obhod po mestu, procesija s svetnikovimi ostanki, ki jih je nosil naš inspektor Kanacei. V procesiji si videl vse: Kitajce in Evropejce, kristjane in pogane, mlado in staro, vse je šlo za don Boskom, čigar apostolski duh je zajel že ves svet. Pri tej priliki se je razdalo na tisoče knjižic s svetnikovim življenjepisom. Pogani so neprestano spraševali: „Kdo je ta sveti Janez Bosko?“ Tudi zvečer se je slavlje nadaljevalo. Veselo ščebetanje mladine in resne pogovore starejših si slišal še pozno v noč. Nebo so razsvetljevali umetni kitajski ognji.

Podobne don Boskove proslave so se vršile v novembru tudi v Hong-Kongu, kjer je bil oni strašni požar, ko se je salezijanski misijonar g. Vječorek tako plemenito žrtvoval in reševal. Njegov

ugled je od onih dni silno vzrastle in prav tega se poslužuje, da širi Kristusovo vero. Tedaj so se sumničljivi Kitajci na lastne oči prepričali, da je njegovo delovanje nesebično in prav to jih je približalo misijonarju, goje veliko zaupanje vanj in vsak praznik krsti precejšnje število otrok in odraslih.

Tudi iz tega se jasno vidi, kako pridobiva ljudi le dejavna Kristusova ljubezen do bližnjega. Neprimerno več je zalegla njegova požrtvovalnost kakor pa še tako lepi govori cela dolga leta.

Sijam

Pred kratkim smo brali, da se je sijamski kralj, ki se je udeležil don Boskove kanonizacije v Rimu, odpovedal prestolu. V njegovem kraljestvu salezijansko delo kaj lepo napreduje, tudi oblast mu je naklonjena. 14. oktobra so naši misijonarji tam praznovali slovesnost na čast novemu našemu svetniku don Bosku. Prisostvovali so slovesnosti tudi državni oblastniki. Množica ljudstva je z velikim zanimanjem sledila obredom. Ob tej priliki so pre-

oblekli osem klerikov domačinov in tudi en lajik se je zgasil, da bi rad pomagal pri salezijanskem delu.

Na dan slovesnosti so postavili pred cerkvijo nekako stojnico „Don Boskovo tiskarno“. Niso se tu tiskale knjige, pač pa se delile dobre, pobirale pa slabe. Prav značilno je to, saj je bil don Bosko tako vnet širitelj dobrega tiska. — Obhajil je bilo tisti dan čez tisoč, kar je za ondetni misijon zelo pomembno.

Bang Tan (vas palm). Ta misijon je še skoro nov. V par letih, kar tam delujejo misijonarji, je število katoličanov naraslo na 354. Na don Boskov praznik je bilo mnogo mladine pri sveti maši. Prišli so praznično oblečeni mladeniči, starši so jim dovolili, ter so lepo zgledno prisostvovali slovesni sveti maši, čprav so bili domala še vsi budisti. Ob tej priliki don Boskovega praznika so krstili 9 odraslih, 29 pa je bilo prvih svetih obhajil. Tega je bil don Bosko najbolj vesel, saj njemu ne gre za drugega, kot mu nekaj ni šlo, kakor le za zveličanje duš.

Nov misijon za gobavce

v Asamu

Msg. Mathias, ki je bil pred kratkim imenovan za škofa, nam sledeče poroča:

Bil sem pri svetem očetu in mu prinesel veselih novic iz svojega misijona v Asamu. Nemalo sem se začudil, ko sem uvidel, kaka natanko in podrobno je sveti oče o vsem obveščen. Pri tej priliki sem ga prosil, da bi smel biti posvečen za škofa na soboto, kar pa je proti navadam sv. Cerkve, ki predpisuje, da se morajo škofovske posvetitve vršiti na nedeljo ali pa na praznik kakega apostola. Sveti oče mi je rad dovolil, češ, naj se ti zgodi, kakor želiš! Preden pa sem se poslovil od svetega očeta, sem ga prosil za kak spomin, ki naj ga ponesem svojim dragim misijonarjem v daljni Asam. Ali veste, kaj mi je rekel? Tako je dejal: „Zdi se mi, da je nekoč vprašal neki slikar Napoleona, kako naj ga naslika. Ta mu je odgovoril: „Naslikali me boste čisto mirnega na divjem konju!“ Velika beseda za misijonarje, ki delujejo za blager bližnjega: Delati morajo čisto mirno sredi največjih težav, kakor da bi nič ne bilo. Trideset let mirnega dela več zaleže kakor pa sedem let v mrzlični naglici. Spomnite se vašega svetega očeta don Boska, to je bil najmirnejši človek, kar sem jih

poznal.“ Lahko si mislite, kako srečen sem bil ob teh besedah tako dobrega našega skupnega očeta.

Kako pa je z misijonom v Asamu, kar so prišli tja salezijanci?

„Od l. 1921., kar smo prevzeli ondetni misijon,“ pripoveduje msg. Mathias, „se je takole razvil: katoličanov je od 5.000 naraslo na 35.000. Misijonskega osebja, ki deluje v tem misijonu, je vsega skupaj okoli 100, poleg tega je 80 bogoslovcev, med temi 12 domačinov. Imamo tu 228 kapelic, 18 zavetišč, 7 sirotišnic, dve bolnici, dve višji srednji šoli, malo semenišče, pet rokodelskih šol in 350 manjših osnovnih šol, v katerih je skupno okrog 6.000 učencev.“

Monsinjur Mathias pravi nadalje: „Pri kanonizaciji našega očeta don Boska sem v cerkvi med slovesnostjo obljubil svojemu velikemu očetu, da bom ustanovil postojanko za gobavce, ki jih je tudi pri nas precej. Več kot 10.000 je samim sebi prepuščenih. Čudno je, kako sem se z njimi seznanil. Lani sem šel v Tura, glavno mesto one pokrajine Goas, kjer sem videl na trgu gobavce, ki so prodajali posušene ribe in se s to kupčijo preživljali. Začudil sem se, da jim dovolijo kaj takega, ko je njih bolezen tako silno nalezljiva. Poizvedoval sem, kako je zanje preskrbljeno, pa sem dognal, da skoraj nič ni storjenega v tem pogledu. Za te reveže ni drugega zavetišča kot majhna bolnica, ki niti oddaleč ne zadošča potrebam. Sklenil sem zavzeti se za te nesrečneže, potrkal sem na vrata državne oblasti in sem našel odziv in pomoč. Glavno, kar hočemo storiti za nje, je to, da jim postavimo obširno zavetišče, bolnico, kamor spravimo kar največje število teh nesrečnežev in jim bomo nudili, kar jim nuditi more moderno zdravilstvo in zdravniška pomoč ter varstvo pred nadaljnjim okuženjem. Tako bo nastala menda cela vas.

Da, cela vas, s cerkvico v sredi, kjer bodo reveži iskali utehe v svoji nesreči. Treba bo postaviti hišo za zdravnike, za duhovne skrbnike in bolnico z vsem dobro opremljeno. Tudi na zabavo bo treba misliti, da vsaj tisti čas nekoliko pozabijo na svojo nesrečo.

Velik prostor je že določen za to in tudi precejšnje število zdravnikov, duhovnikov in sester strežnic se je priglasilo od vseh strani. Predstojnica Hčera Marije Pomočnice v Turinu mi je rekla, da so najpridnejše, najbolj nadarjene prosile za misijon v Asam med gobavce. Še je v

srcih ljubezen in še se sredi nečednih političnih homatij tega sveta najdejo ljudje, ki se znajo žrtvovati za bližnjega.

„Česa vam torej še manjka za pričetek tako plemenitega dela?“ smo vprašali gosпода škofa.

Par sto tisoč frankov, še to je nujno potrebno, toda popolnoma se nadejam, da mi bo tudi to naklonjeno. Na Francoskem so se razna udruženja lepo izkazala. Hvala Bogu, da se najdejo še danes usmiljeni Samarijani, ki poberejo s ceste uboge reveže, ki jim je bolezen že tako izjedla obraze, da niso več človeku podobni. Taki so še posebno vredni našega krščanskega sočutja in razumevanja. Zmore pa kaj takega le krščanska, Kristusova ljubezen.

Misijon v Paragvajskem Čaku

Med Bolivijo in Paragvajem se je že dolgo bil boj za Čako. Kakor povsod, je tudi tu kapital v ozadju, ki je povzročil vojno. Salezijanci misijonarijo v tem kraju.

Ozemlje Čako je sredi južne Amerike. Površina meri 300 tisoč kvadratnih kilometrov, ima obliko trikotnika, čigar vrh je obrnjen proti jugu. Na severu meji na Rio Negro, na jugu na Pilkomajo, na vzhodu na veliko reko Paragvaj, na zapadu pa na Bolivijo.

Zapadna stran se vleče par sto kilometrov ob reki Paragvaj ter je pokrita z gostimi deviškimi gozdovi. Reka Paragvaj vsako leto redno prestopa bregove in daleč naokoli zalije pokrajino, tako da je nemogoče prebiti na tem kraju. Le na bolj vzvišenih krajih ob reki so postavili tovarne za tanin. To je tvarina, ki jo pridobivajo iz nekega zelo trdega drevesa imenovanega „kelbračo“. Ponekod goje tudi živinorejo. Zapuščeni kraj je v sesteti nekaj družb. Posamezna družba ima do 50 tisoč kvadratnih kilometrov sveta. Nekako 200 km od središča pokrajine so se zadnja leta nastanili kmetje protestantske vere, čisto svojevrstni ljudje, ker ne sprejemajo nikogar v svojo vero. Nikake politične oblasti ne priznavajo, nimajo sodišča ne vojaštva in seveda tudi ni vojaške službe. Oni torej tvorijo čisto svojo državo v veliki državi. Paragvajska vlada želi naseliti svoje puščobne kraje, zato jim je priznala posebne pravice. Prebivajo prav tam, kjer se vrše boji med Bolivijo in Paragvajem ter so že precej utrpeli radi zračnega bombnega napada od strani Bolivije. Ti ljudje so edini polcivilizirani prebivalci v Čaku. Domačini so pastirski

narod, ki se seli iz kraja v kraj ter je zapisan skorajšnjemu poginu radi pijače, kateri je strastno vdan, ter radi revščine in nezdravih razmer.

Vroče podnebje in močvirnata tla rode cele oblake mušic, ki so tako nadležne, da je radi njih življenje neznosno. Ne-prešteta vrsta je teh muh, obadov in mušic. Nekateri so podnevi na delu, druge pa ponoči ne dajo miru ne ljudem ne živini.

Življenje domačinov divjakov je preprosto. Zemlja je razdeljena med posestnike, da je njim nič ne pripade, zato nimajo nikjer obstanka in žive pastirsko življenje z večnim preseljevanjem.

Danes ga vidiš tu s culo na rami, jutri zopet drugje, nikjer ni doma in prav radi tega je vsaka civilizacija pri njih nemogoča. Kadar se približajo kakim delavnicam, dobe v nagrado za kako uslugo ali hrano ali malo blaga, da se pokrijejo, ali pa alkohol, čeprav je po zakonu tu strogo prepovedan, in ta jih zastruplja in ubija.

Misijonar preži na te nemirne, večno popotujoče ljudi, jih pouči vsaj v osnovnih resnicah svete vere, da jih potem krsti ter podeli umirajočim sv. zakramente. Z odraslimi ni nobenega upanja trajne spreobrnitve, zato se zavzemajo za otroke, ki so edina misijonarjeva nada. Le preko teh bo mogoče priti do veljavnejših oseb med tem narodom, kjer je še polno predsodkov, vraž in pregreh, katere bo težko iztrebiti.

Don Boskovi misijonarji so se lotili težavnega dela med njimi. Prva naloga jim je bila, da se kje stalno naselijo in da iz onega kraja hodijo misijonarit in iskat duš po stepah in šumah. Ustanovili so misijonsko postajo na levem bregu reke Paragvaj. Krog njih se je naselilo lepo število Indijancev rodu Lenguas. Ti ljudje so prinesli s sabo vse divjaške navade. Z veliko težavo so jih porazdelili v posamezne družine, vplivali nanje, da so začeli živeti malo bolj po človeško. Kakor rečeno, glavna skrb je misijonarju mladina. Po teh so dotrli tudi do odraslih; polagoma so opuščali predsodke, ki so jih imeli proti tujcem. Misijonarji so ustanovili dve šoli: eno za za dečke, učencev je kakih 40, drugo pa za deklice, kjer je 25 učenk, pa še tretjo za odraslo mladino med 18 in 20 letom. Uspehi so lepi. Precejšnje število učencev že zna brati, pisati in govoriti španski. Ti mali Indijanci so dovezetni in pobožni. Prav ginljivo je gledati mlade bronaste obraze, kako pobožno

Preprosta koča umorjenih misijonarjev.

prisostvujejo v nedeljo dvem svetim mašam, popoldne pa pridno prihajajo h krščanskemu nauku in h govoru. Mnogo izmed njih jih pristopa vsako nedeljo k svetemu obhajilu, na velike praznike pa pojejo gregorijansko mašo.

Zenska mladina pa je poverjena Hčeram Marije Pomočnice, ki delujejo skupno s salezijanci na tem trdem polju. Dočim salezijanci poučujejo mladino in jo navajajo k delu, Hčere Marije Pomočnice, naše sestre, vsak dan obiskujejo njih „toldos“ ter uče ženske, zlasti matere, reda, kuhe in čistoče.

Veliki uspehi

Toliko so misijonarji že dosegli, da vsaka družina živi v svoji hišici ali kolibi, kar je veliko. Prej so živeli po njih običaju v skupnih bivališčih, vse pomešano, mlado in staro. Danes pa že vsaka družina prebiva v svoji hišici, krog nje pa ima vrtec, ga obdeluje in zbira sadove svojih rok. Moški opravljajo poljska dela ali druga, pa s tako natančnostjo, kakor jo je celo pri civiliziranih težko najti. Paragvajski škof v Assomption je obiskal preteklo leto ta misijon in ni imel besedi v pohvalo in občudovanje za vse, kar se

je že storilo med temi Indijanci. Manjše misijonske postajice so razsejane tu in tam po stepi ob reki Paragvaj, pa bi radi še naprej, toda težava je dobiti zemljišče v posest.

V Puerto Kasado stoji lepa misijonska cerkev, ki jo je sezidal ugledni in uvidevni tamkajšnji industrijalec Jožef Kasado.

Indijanci se zgrinajo krog misijonarjev, kjer se poučujejo v veri, uče se dela in se polagoma civilizirajo. Precejšnje število otrok je že krščenih in krščanstvo se postopoma širi v vsem onem kraju. Misijonarji gredo tudi v obljudena mesta in neso tolažbo svete vere tam bivajočim Indijancem.

Pred kratkim so Marijo Pomočnico imenovali za zaščitnico kraja Cako.

Ves kraj Paragvaj je tako reven in naši misijonarji čutijo tam pomanjkanje bolj kot kje drugje. Poleg tega pa še nepreprestane vojne povečujejo bedo, da ljudstvo res ne more nič žrtvovati za naš misijon. Tudi vlada ne more pomagati misijonom, saj mora mnogokrat sama za svojo armado rekvirirati pridelke. Indijanci pa tudi tu, kakor sicer povsod, le bolj z želodcem modrujejo kot pa z glavo. Če se nas drže, je edino zato, ker se nadejajo darov in večjih dobrot, kakor pa

bi jih imeli v svojem potepuškem življenju. Treba jih je oskrbovati z živežem, oblačiti jih in jih zdraviti, če zbole, sicer nas zapuste in se vrnejo v svoje klateško življenje. Razume se torej, da je za to potreba veliko gmotnih sredstev, pa prav teh tolikokrat manjka.

Morete si misliti, kako misijonarja boli srce, ko vidi, da družina zapušča misijon z otroki vred, za katere se je toliko žrtvoval. Vsa nada gre po vodi. Pa kako si pomagamo? Vsak dan enako: necmajno zaupamo v božjo previdnost in jo prosimo do nadležnosti, da naj nam preskrbi src, ki nam bodo pomagala pri našem delu za neumrljive duše, da že skoraj napoči dan, ko bodo vse te izgubljene ovčice pripeljane v Kristusov hlev.

L. Farini
salez. misijonar.

Naša mučenca

V zadnji številki Vestnika smo poročali o tragični smrti naših dveh misijonarjev Fuchsa in Sačilottija, ki so ju umorili Indijanci rodu Čavantes, v Matto Grosso. Dobili smo natančne podatke, kako se je odigrala krvava žaloigra.

Bilo je takole: 1. novembra sta se misijonarja napotila iz postajališča Male Terezike v „Zeleni gozd“, kjer sta Indi-

jance manjšega rodu Karájas poučevala katekizem. Kar med poukom zagledajo na desni strani reke skupino Indijancev, popolnoma golih, orjaške postave in čisto neznanih. Spustili so se oba misijonarja in nekaj pomočnikov „kamaradas“ s čolnom v reko in jo preveslali. Ko so stopili na breg, so Indijanci zbežali, toda misijonarja sta jih klicala, naj se vrnejo in sta jim nudila različne predmete, češ, da jih hočeta njim podariti. V tem trenutku se ustavijo in se vrnejo, stegajo roke po darovih in kažejo, da so jim všeč. Kakor bi jih pričaral, se pojavi skupina še drugih Indijancev pred misijonarjema; tudi ti prosijo darov. Bili so prav take postave kakor oni in tudi goli. Misijonarja nista več dvomila, to so Čavantes, tisti Indijanci, ki sta jih tako dolgo zaman iskala. Misijonarjema je zmanjkalo darov, zato pošlje'a svojih pet pomočnikov v čoln po darove, ki sta jih tam pustila. Indijanci so do skrajnosti nezaupljivi, zato jim je takoj padlo v glavo, da so oni odšli po orožje, da jih pomorijo, darovi pa so samo vaba, kakor delajo z njimi tako imenovani „garimpeiros“, to je tisti, ki iščejo demantov. Pomočniki še niso prišli do čolna, kar zaslišijo strašen bojni krik Indijancev, nato pa klic misijonarjev na pomoč. Takoj so prišli, toda oba misijonarja sta že ležala na tleh z razbitima glavama, mrtva...

Misijonarja Fuchs in Sačilotti med dvema „kameradas“.

Vsi Indijanci so pobegnili. Vojaška aragvajanska posadka, sestoječa iz 20 mož, je odšla na kraj nesreče po trupla misijonarjev.

V stolnici v Rio se je ob navzočnosti kardinala, apostolskega nuncija in predsednika republike opravila slovesna zadušnica za junaška Kristusova borca.

Bolestno je odjeknila v svetu vest o umoru dveh misijonarjev, ki sta se žrtvovala za vero in krščansko civilizacijo, kar je resen opomin današnjemu novopaganizmu.

Ob vsej žalosti pa nas navdaja upanje, da bo kri dveh naših sobratov oplodila delo med temi nesrečnimi Indijanci in bo prišla na nje prej ali slej, ako pa ne še na nje, gotovo pa na njihove otroke in jim bo v srečo in zveličanje.

Kristusova vera je zopet dobila nov pečat, da je božja, ker njeni apostoli žrtvujejo svoje življenje zanjo.

Pisma misijonarjev

Dragi gospod urednik!

Mogoče se boste čudili, da Vam pišem o nesrečni Mehiki, ko vendar živim na prostornem otoku Kubi! Danes se pri nas ne govori drugega kot o naši sosedbi Mehiki, deželi mučencev. Novice so vsak dan groznejše.

S prvim januarjem so izšli novi zakoni. Po svojem sovraštvu do krščanstva pač presegajo vse prejšnje. — V letu 1935. mislijo Kaljes (Calles) in njegovi somišljeniki popolnoma uničiti katoliško vero. Grozno je, kar se dogaja. Prepovedano je nazivati se s katoliškimi imeni. Danes se daje ime Jezus živalim. Ljudje morajo sprejemati imena, ki popolnoma nič ne spominjajo na krščanstvo. Vsi člani v zbornici se ponašajo z brezbožnimi imeni.

Vse zasebne šole se morajo zapreti. Če hočejo še obstajati, se morajo podvreči krutim zakonom podivjanih brezvercev. Treba je rabiti knjige in učbenike, ki jih določa zakon, sprejeti je treba polovico učiteljev, ki jih nastavi prosvetni minister. Država pošlje seveda „najboljše moči“, ki so jih izšolali framasoni. V razredu ne sme biti nobene slike, ki bi kakorkoli spominjala na Boga. Zdavnaj so že prepovedali besedo Bog pisati z veliko začetnico.

Sestre Marije Pomočnice so morale zapreti vse svoje zavode. Odšle so v Italijo,

k nam na Kubo ali v Združene države. Po štiridesetih letih težkega dela so morale prepustiti svoje domove grabežljivim brezbožnikom, ki jih uporabljajo v najslabše namene. Kjer je prej prebival Bog, se šopiri danes najgrša vseh pregreh; tam danes prebiva satan in davi žrtve, ki se mu vdajajo.

Tudi salezijancem so vzeli vse domove razen enega za rokodelce. Se razume, da ti ne smejo hoditi k sveti maši kot vi na Rakovniku! V mestu Guadalajari smo imeli zelo velik zavod. Bilo je v njem 800 notranjih gojencev. Bila je popolna gimnazija. Pred tremi meseci je bil še zavod poln. Potem je prišlo tako daleč, da so morali sobratje 15. decembra izročiti zavodove ključe državi, fante pa odpustiti, ker niso mogli pristati na pogoje, ki jih je stavil Kaljes in njegova drhal.

Drugi zakon govori o vzgoji. Da bo vere čimprej konec, se mora šolska mladina peljati vsak dan na plesišče in v kino. O filmski cenzuri seveda ni govora. Da ne bi preveč udaril v oči naslov „Mehikanski brezbožniki“, so si nadeli podobno ime: „Mehikanski socialisti“. Kaljes, ali če hočete, kakor ga pri nas imenujejo, „utelešeni hudič“, misli letos obhajati praznik popolne zmage in hoče dokazati, da v Mehiki ni več človeka, ki bi še veroval v Boga.

Pravijo, da bo letos še tekla kri v Mehiki, bolj kot v vseh prejšnjih letih. Redovniki vseh kongregacij in redov so že zapustili državo, naši še mislijo vztrajati, dokler se bo dalo. Upam, da boste molili za nas, da bomo stanovitni, če bi tudi nad nas privršalo kaj hujšega.

Pozdravljam Vas vse, vdani

Ignacij Ozmeć

Častiti gospod urednik!

Hvala Bogu srečno sem prispel v daljne misijone na Japonsko. Potovanje je trajalo trideset dni. Na poti se mi ni dogodilo nič posebnega, le morje je bilo nekajkrat precej nemirno, vendar me morska bolezen ni nadlegovala.

Japonska. Veliko se danes govori o tej zemlji neprestanih potresov radi njene politične moči in njenega hitrega kulturnega napredka v zadnjih 40 letih. V tem zadnjem času se je mnogo spremenilo, vendar je še ostalo veliko starih običajev in navad. Najmanj se je pa spremenilo, oziroma se še sploh ni, japonsko mišlje-

nje. Sedaj Vam hočem samo opisati prvi vtis, ki sem ga dobil takoj v začetku, ko sem prišel v deželo „vzhajajočega sonca“.

Na potu do Miyazakija, ki ima 70.000 prebivalcev, sem se ustavil v raznih mestih: Nagazaki (200.000 preb.), Moji, Kokura, Nakatsu, Oita in drugih. Toda kako zelo se razlikujejo ta mesta od evropskih! Tu ne boste našli dolgih, ravnih in širokih ulic, niti visokih palač, še manj pa lepih zvonikov in cerkva. Mesto ima izgled velike vasi. V japonskih mestih ni videti nebotičnikov, niti tri ali štirinadstropnih hiš, razen v Tokiju, ki postaja vedno bolj moderen. Hiše niso zidane iz opeke, ampak narejene iz lesenih tramov, bambusovih trsek in debelega papirja. Vse je lahko in nežno, le pisane strehe morajo biti težke, da veter ne podere poslopja. Tudi temeljev nimajo japonska poslopja, da se morejo gugati kot škatlja, ko je potres, in se zato ne rušijo. Od zunaj so vsa v zavesah in cvetju, znotraj pa nimajo posebnih okrasov. Tla so pokrita s „tatami“. To so neke vrste preproge iz riževe slame, debele 5 cm, dolge 182 cm in široke 91 cm. Te mere so določene in povsod enake. „Tatami“ so za japonca nekaj svetega; na njih Japonci spijo, jedo in se pogovarjajo. Nihče ne sme stopiti obut ali s copatami na „tatami“, ampak samo z nogavicami ali bos. Sploh obut ne sme nikdar vstopiti v japonsko hišo. Čevlje mora vedno pustiti pred vrati. To sezuvanje in obuvanje je v začetku za tujca zelo neprijetno, a se kmalu navadi, za Japonce je pa tako nekaj vsakdanjega in navadnega.

Japonska bivališča so majhna, nizka, prhka in se zdi, da hočejo pokazati prav vso vljudnost, ljubkost, nežnost in olikanost onih, ki v njih prebivajo. Japonec ne pozna evropske jeze, evropskega nezadovoljstva in nikdar ne pokaže na zunaj nevolje kot Evropejec na primer, da bi loputal z vrati, brenil stol, vrgel to ali ono reč ob tla ali v steno. Poskusite kaj takega tukaj! Kmalu se bo lepa, pisana hišica spremenila v same ruševine. Še nekaj! Dajte evropske otroke v japonsko hišo, da se igrajo; kaj bi ostalo od papirnatih sten? Vendar se japonski otroci igrajo tudi v takih hišah, toda čisto mirno.

Japonec je vedno zelo vljuden in olikan. Že sama okolica poskrbi za to. Na Japonskem se ne sme v hišah glasno govoriti ali celo kričati, ker bi se slišalo v drugo hišo. Tukaj tudi po ulicah in trgih ne boste slišali vpitja in kričanja. Vsak se

pogovarja tiho in hodi na lahko. Povsod mora vladati nežnost in soglasje. Vse to vpliva na Japončevo notranjost. Japonci se vedno smehlja, ima tisoč različnih pozdravov; brez priklanjanja si ga ne moreš misliti. Za danes tole, pa še drugič kaj.

Najpristrčneje pozdravljam Vas in vse drage znance v domovini ter se priporočam v molitev.

Antolin Avguštin

Naš *misijonar Dijonizij Vrhovnik* nam sporoča:

Hvala Bogu, novice o našem misijonu med Hivari odslej ne bodo več tako žalostne, vsaj obeta se tako. Par mesecev je že, kar so došli v Makas štirje novi misijonarji, polni navdušenja in gorečnosti za misijonsko delo. Velikega pomena za naš misijon je tudi to, da je moral prejšnji predsednik republike zapustiti svoje mesto. Ta je bil frامason in je zelo zahrbtno oviral delo misijonarjev. Novi glavar pa ne izda nobene važne odredbe, ne da bi se prej posvetoval z voditeljem našega misijona.

Misijonar Trampuš je odšel v Mendez. Poverjena mu je skrb „iskalcev zlata“.

Bog daj našim slovenskim salezijanskim misijonarjem, ki jih imamo po vsem svetu raztresene, obilo blagoslova!

Naš najmlajši *misijonar Pavel Bernik* nam piše s svojega potovanja v Indijo, kamor je bil določen:

Vkrcali smo se v Genovi, pristali v Neaplju, občudovali v daljavi ognjenik Vezuv, iz katerega se neprestano kadi. Že v Genovi je bilo precej toplo, v Neaplju pa še bolj. Drevje je lepo zeleno tudi pozimi, pomaranče so prav sedaj zrele. Popoldne smo se odpeljali naprej. Suhe zemlje nismo več videli do Port Saida. 30. decembra o polnoči smo prispeli v Port Said. Šli smo v mesto kupit klobuke, ki jih rabijo misijonarji v vročih krajih. Po mestu je bil vrvež kakor podnevi. Obsuli so nas arabski kramarji in ponujali prav vsiljivo dateljne, slaščice, cigarete, dragulje, turške fese in najrazličnejšo robo. Okrog nas se jih je nabralo zelo mnogo, tako da jih je prišel stražnik razganjat. Pa si ne vzamejo k srcu. Pri drugem ovinku so nas zopet obsuli. Ponujali so v angleškem, francoskem, italijanskem in tudi nemškem jeziku.

31. decembra ob štirih zjutraj smo odinili v Sueški kanal. Podnevi smo bili ves

čas na krovu, ker je bil prelep pogled v egiptovsko in arabsko puščavo s slikovitimi zelenicami na peščenem morju. Sonce je precej pripekalo. Ob kanalu smo videli mnogo Arabcev s kamelami in celo eno karavano. Na arabski strani ni bilo skoraj nič zelenega, sam pesek, kolikor daleč seže oko. Noči so v teh krajih zelo lepe. Nebo je izredno jasno in se zvezde lepo vidijo, ki pa imajo drugo lego kot pri nas.

Vsak dan je bolj toplo, pravzaprav vroče. Medtem ko se vi grejete v zakurjenih sobah in se zavijate v zimske suknje, se jaz že vneto potim. Danes nismo mogli več prenašati vročine, zato smo se preoblekli. Slekli smo črnega in oblekli čisto belega človeka in si nadeli „čelado hladu“.

Sedaj se že drugi dan vozimo po Rdečem morju. Jutri bomo pristali v Adenu in potem nam preostane še zadnji, najdaljši del morske vožnje. Od 3. do 7. januarja bomo na globokem morju.

Sedaj pa še nekaj o življenju na ladji. Je zelo lepo. Edini pogoj za to je: mirno morje. Med valovi se človek ne počuti dobro kljub vsej udobnosti modernega parnika.

Zjutraj imamo priliko biti pri sv. maši in sv. obhajilu. So namreč štirje duhovniki na parniku, med njimi dva salezijanca, en jezuit in en kapucin. Ob nedeljah imamo drugo sv. mašo v dvorani I. razreda. Pride tudi nekaj drugih ljudi, pa ne preveč. Vselej je tudi pridiga, angleška, francoska ali pa italijanska.

Vseh skupaj: salezijancev, jezuitov, kapucinov in usmiljenk nas je kakih 26, ki potujemo v Indijo.

Lepo in hitro se potuje, pa vendar si vsi želimo, da bi bili že na mestu.

Turipattur 15. I. 1935.

Srečno sem dopotoval in to pismo pišem že na svoji novi postojanki v Prednji Indiji.

Upam, da ste prejeli zadnje pismo, ki sem ga poslal iz arabskega Adena. Vožnja po Indijskem morju je bila lepa, le zadnja noč nam je morje malo ponagajalo. Vsekakor smo bili veseli, ko smo 7. januarja zjutraj še ob temi zapazili dve luči z indijske zemlje, to so bili žarometi pristanišča Bombay-a. Ko smo pristajali, se je zdnilo. Veselo smo se pozdravili z našimi gospodi iz Bombay-a, in stopili smo na suho zemljo. Toda preden so nas pustili iz pristanišča, je poteklo še precej časa. Ne vem kolikokrat sem se moral

podpisati na raznih listinah, preden je bilo vse v redu. Tako smo končali morsko vožnjo, ki je bila lepa in brez vsake nesreče.

Dva dni smo prebili v Bombaju v našem zavodu. Tu je nižja gimnazija za notranje in zunanje Indijčke, naše gojence. Mnogi so katoličani, nekaj je pa tudi poganov.

Mesto Bombaj je zelo veliko; ima 1,300.000 prebivalcev. Najlepši del mesta je evropski, sicer so pa prebivalci po večini Indijci. Stražniki, sprevodniki po tramvajih in drugi uslužbenci so domačini. Imajo nekaj uniforme, ki je pa prilagojena njihovi navadni obleki. Po ulicah je velik vrvež in dirindaj. Ljudje izvršujejo svojo obrt kar na ulici. Videli smo na pločniku frizerja, ki je bril svojega pacienta; oba sta sedela po turško. Na drugem kraju sta imela svojo delavnico dva čevljarja kar lepo na ulici. Naleteli smo tudi na človeka, ki je imel v jerbasu najrazličnejše vrste živih kač, na vrvici pa žival, ki je podobna naši kuni, pa je hud sovražnik kač. Vabil nas je, da bi plačali za nekaj smrtnih bojev, ki naj bi se vršili med kačami in to živaljo. Toda rupije so predrage, zato se nismo pobotali. Ne bi mogel končati pisma, če bi hotel opisati vse prizore, ki se dogajajo tu na orjentu. V Bombay-u je krasen park. Ko smo bili mi tam, je bilo vse polno ljudstva. Mohamedanci so imeli ta dan velik praznik in so najeli godbo, da jim je igrala. Godci so bili sami Indijci, pa so imeli moderne instrumente in so prav dobro godli. Igrali so lepe evropske komade.

Iz Bombaja smo se odpeljali z vlakom proti Madrasu. Dolga pot je to: dve noči in en dan neprestane vožnje. Gospod inspektor nam je pripravil vagon drugega razreda; v tretjem razredu bi bilo mučno vztrajati toliko časa. Večkrat med vožnjo smo se zbrali in zapeli kako živahno. Na postajah nismo prenehali, zato se je navadno zbralo pred našim vagonom dosti ljudi, ki so poslušali, kako „patri“ iz Evrope pojejo. 10. t. m. zjutraj ob 6. smo prispeli v Madras. Tu je nadškofija, kjer je pastiroval pokojni salezijanski nadškof Msg. Mederlet. V našem zavodu je semenišče za domačine in tam je tudi sedež naše inspektorije. Madras je lepo mesto. Prebivalci so sami domačini-Indijci; Evropejci so le misijonarji in pa angleški guverner s svojim uradom. Iz Madrasa smo se vozili še 4 ure, nakar smo prispeli na svoj novi dom v Turipattur.

Ko smo se malo osvežili, so nas povabili na akademijo, ki so jo priredili za naš prihod. Bilo je več govorov v italjanskem in angleškem jeziku in en lep dialog. Nemce in mene pa je po nemško počastil klerik iz Švice. Nato smo imeli v kapelici slovesen blagoslov z Najsvetejšim v zahvalo za srečno potovanje. Tukajšnji zavod sestavljajo tri lične hišice. V eni je kapelica, ravnateljstvo in obednica; v drugi so spalnice, v tretji, ki je prav sedaj dozidana, so se nastanili novinci. Kapelica je zelo lepa. Ima dva oltarja: glavnega Srca Jezusovega in enega stranskega Marije Pomočnice. Učilnica pa je nekaka lopa brez sten; le stebri so, na katerih sloni streha.

Okolica je prav lepa. Drevje, ki je vedno lepo zeleno, dela blagodejno senco in je obenem pribežališče opicam, ki jih tod ne manjka. So precej predrzne. Prišlo tudi v hišo pogledat.

Prav veselo je pri nas. Ravnatelj, voditelj novincev, ekonom in pevovodja je ena in ista oseba, prav prijazen gospod iz Španije. Ima harmonike in nam je že nekajkrat zaigral nanje. Naši tovariši so trije kleriki Indijci in en pomočnik. So prav fest fantje; le barva jih loči od nas.

Ljudstvo tod okoli je bolj revno, a dobro, vendar je še malo katoličanov. Pretežni del so pogani, mohamedanci in protestanti.

Le eno je tudi tukaj, le da je precej vroče. Sedaj, ko je najbolj hladno je 25 stopinj Celzija v senci in to skoraj ves dan. Lahko si mislite, kaj bo v juliju! Pravijo, da nič več kot 40 do 45 stopinj C v senci.

Vse najlepše pozdravljam

v Srcu Jezusovem vdani

Pavel Bernik.

Po salezijanskem svetu

Romanje k don Bosku v baziliko Marije Pomočnice v Turinu. Od kanonizacije pa do danes se neprestano vrste romanja k don Bosku od vseh strani sveta. Doslej je prispelo največ romarjev iz Francije. Stotine mladine in razne šole prihajajo k svojemu prijatelju, apostolu mladine, da se mu poklonijo na njegovem častiljivem grobu. Za Francijo je največ romanj iz Angleške, potem Španske, Švice, Nemčije, Avstrije, Portugalske, iz Litve in celo iz severne, srednje in južne Amerike, iz Indije ter iz Kitajske. S slavo Marije Pomočnice se širi tudi don Boskova slava.

Kardinal Pacelli — naš novi pokrovitelj. S pokojnim kardinalom Gasparijem smo izgubili svojega pokrovitelja. Naš sveti oče, ki nam je vedno tako dober, se je tudi zdaj izkazal, ko nam je dal za pokrovitelja novega državnega tajnika v osebi njeg. emin. kardinala Pačellija. Ime tega velikega cerkvenega kneza nam je že znano iz časov, ko je bil nuncij v Monakovem. — Že papež Pij X. ga je poklical v Vatikan s profesorske stolice cerkvenega prava, da je že tedaj prevzel važne posle, potem je napredoval od stopnje do stopnje. Pomagal je tudi pri sestavi novega cerkvenega prava. L. 1929., v letu don Boskove beatifikacije, je postal

kardinal, v letu njegove kanonizacije pa mu je sv. oče poveril prevažne posle državnega tajnika svete stolice; prevzel je pa tudi pokroviteljstvo nad salezijansko družbo ter družbo Hčera Marije Pomočnice. Za to veliko očetovsko skrb smo mu vsi salezijanci iskreno hvaležni in smo ponosni, da imamo tako visokega dostojanstvenika za pokrovitelja. Naj mu Bog dá srečno roko v njegovem prevažnem delu za procvit sv. katoliške Cerkve.

Poljska. Na vzhodnih mejah velike poljske republike, v glavnem mestu nekdanje Galicije v Levovu so salezijancem izročili prekrasno votivno cerkev Matere božje Ostrobramske. Ta čas, ko so boljše-viške horde plenile in požigale in morile po vzhodni Galiciji, je bil Levov kakor čudežno obvarovan pred to rdečo nesrečo. Levovčani so se zaobljubili veliki pomočnici poljskega naroda Mariji Ostrobramski. K tej se je tudi mati največjega poljskega pesnika Mickjeviča zatekla z bolnim detetom in je to čudežno ozdravelo, kakor tako lepo piše sam pesnik v Panu Tadeušu. Tej Mariji so se torej Levovčani zaobljubili, da ji postavijo cerkev, ako jih reši strašne nesreče. Marija jih je res rešila in zdaj so spolnili svojo obljubo, ko so ji sezidali prelepo cerkev na gričku ob

Levovu. Cerkev je bila letos posvečena in izročena salezijancem.

Salezijanci so se naselili že po vsej širni Poljski, le tu jih še ni bilo, čeprav so že precej davno prebivali čisto na vzhodu Galicije, v Dašavi, kake tri ure z vlakom iz Levova proti vzhodu.

Cerkev je na zunaj nekoliko podobna cerkvi sv. Male Terezike, ki jo salezijanci zidajo na Kodeljevem.

Sijam. Zmaga salezijanske šole. Pred dvema letoma je vlada izdala novo ustavo, ki daje vsem versko prostost, le kralj mora biti budist. 16. septembra je vlada organizirala tekmo, v kateri bo dobila nagrado le tista ladjica, ki bo najlepše predstavljala zamisel vlade, ter bo peljala v mesta ob reki novo ustavo, ki je bila pisana po starem sijamskem običaju na palmovih listih. Nad 100 ladjic je tekmovalo. Najlepše je bila zamišljena ladjica šole Darunnarukro, ki jo vodijo salezijanci. Ta ladjica je predstavljala knjigo ustave med dvema značilnima sijamskima čašama, z dvema nazornima zemljevidoma

Sijama, sestavljenima iz živih cvetlic. Ob straneh pa je bilo pet skupin, ki so predstavljale pet stebrov sijamske kraljevine: dijaka, kmečca, rokodelca, vojaka in trgovca.

Guverner je čestital k tako uspehi zamisli in k nagradi, ki jo je prejela ugledna salezijanska šola.

Indijska vas se spreobrnila brez misijonarja. V Indokini je majhna vasica, šteje komaj 200 prebivalcev, ki pa je prešla na krščanstvo brez misijonarja, kakor se je to zgodilo tudi že na Koreji.

Nekaj izobražencev si je nabavilo tako bolj iz radovednosti katoliških knjig. Brali so in brali in našli v njih zlatih zakladov. Tako so jim bile všeč, da so seznanili z njimi tudi svoje sorodnike in sosede. Poslali so sla k sosednjemu misijonarju. Ta je poslal katehista, pa katehist ni imel že nobenega dela več, bili so že kar zadosti poučeni v katoliški veri. Zdaj se pripravljajo na sv. krst z gorečnostjo prvih kristjanov in sami misijonarijo pri sosednjih poganih.

Mons. Evgen Méderlet

nadškof Madrasa v Indiji nenadoma preminul.

Značilna osebnost misijonov v Indiji je bil pač nadškof Madrasa Evgen Mederlet. Skoro neverjetno se nam je zdelo, ko smo brali, da je zadet od srčne kapi nenadoma preminul. Saj smo ga še spomladi videli v Rimu na don Boskovi kanonizaciji. Potem je bil navzoč pri don Boskovi slovesnostih tudi v Turinu ter se je poslovil od 226 salezijancev in 125 hčera Marije Pomočnice, ki so odhajali letos v misijone. Zares se je poslovil od njih in nihče ni slutil, da je to njegovo slovo bilo zadnje.

Ko se je vrnil v Azijo, je šel takoj v Šilong, kjer je posvetil dva nova salezijanska škofa Msg. Mathiasa in Msg. Feranda, ki sta bila letos izvoljena za škofa. Potem je namenil obhoditi pokrajino Nort Arkot, kjer naj bi izvršil pastirsko vizito. Iz Ranipet in Vellore je po daljši vožnji došel v malo misijonsko postajališče Pallikonda, kjer hčere Marije Pomočnice vodijo dnevno zavetišče. Prisostvoval je še akademiji, ki so jo otročki priredili njemu na čast, nato pa se je po večerji prav po domače pomenkoval z gojenci. Dva fantiča sta želela opraviti pri njem sveto spoved, ker sta drugi dan pristo-

pila k prvemu sv. obhajilu. Tudi par sester je pristopilo in so želele opraviti pri nadškofu sv. spoved. Že je dvignil roko k odvezi, ko je spovedal prvo sestro, kar ga v tistem trenutku zadene srčna kap. V par minutah je izdihnil; bila je ura četrta na devet zvečer. Navzoči gospod inspektor mu je še utegnil podeliti poslednje sveto maziljenje.

Ni mogoče popisati žalosti vse duhovščine in ljudstva, ki ga je ljubilo zares kot svojega zvestega pastirja. Truplo so prepeljali v Madras, kjer so ga v stolnici položili na mrtvaški oder. Slovesen je bil njegov pogreb. Pokopal ga je nadškof iz Mylapore ob spremstvu dveh škofov. Pogreba se je udeležil sam guverner s francoskim, španskim in portugalskim konzulom. 14. decembra so truplo položili v grobnico v presbiteriju stolnice. Vsi katoliški in tudi nekatoliški listi so prinesli prav lepe članke, kjer so proslavljali velikega delavca in don Boskovega sina.

Monsig. Mederlet se je rodil v Metz 15. novembra 1867. Gimnazijo je dovršil istotam, potem pa je odšel v Turin, kjer je l. 1890. prejel iz rok služabnika božjega g. Rue redovno obleko. Modroslovne

študije je dovršil v Italiji, bogoslovne pa v Belgiji.

Predstojniki so ga poslali na Kitajsko. Spotoma se je oglasil v Tanjore, kjer je bil naš misijonar g. Vinjeron na smrt obolen in prežgodaj umrl. Ostal je pri njem do njegove smrti. Iz Turina je prišlo poročilo, naj ne hodi na Kitajsko, ampak naj ostane kar v Indiji, češ, da je taka volja božja. Postal je najprej župnik v obširni župniji v Tanjore, kjer je za svoje delo dobil priznanje celo od vlade, ki mu je l. 1925. podelila svetinjo za njegove zasluge. V Tanjore je osnoval veliko obrtno šolo, pa komaj jo je utegnil odpreti, že je l. 1928. prišlo iz Rima, da je postavljen za nadškofa v Madrasu.

Njegovo delo je bilo kaj plodonosno, zlasti na polju šolstva se je odlikoval; odprl je nanovo mnogo raznovrstnih šol. Ze se je lotil, da postavi Mali Cvetki cerkev in še eno obrtno šolo. — Padel je na polju dela, smrt ga je dobila pri delu usmiljenja in zato trdno upamo, da je dosegel po Zveličarjevi obljubi božje usmiljenje.

Svetila mu večna luč!

Iz naših zavodov

Rakovnik

Kaj pa je na Rakovniku novega? Marsikaj. Dnevi nam neverjetno hitro teko in naši dijaki, ki so komaj prišli z božičnih počitnic, že štejejo dneve, kmalu bodo začeli šteti celo ure, ko bodo spet šli za velikonoč domov in po veliki noči komaj še en mesec šole, pa bodo zopet počitnice.

Meseca januarja (27.) smo praznovali našega zaščitnika sv. Frančiška Saleškega. Popoldne nas je počastil celo sam prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman ter je razvil pri popoldanski službi božji lep govor. V zavodovni dvorani, ki nam je že davno premajhna, so naši bogoslovci zaigrali „Tri modrosti starega Wang“, kjer se tako lepo kaže, kako močna je milost; upogne celo starega boksarja, da odpusti človeku, ki mu je vse njegovo uničil: družino in premoženje. Igra je globoko zasnovana in čuti se, kakor da se vse odigrava v Wangovi duši, kar je zunanjega dejanja, je kakor slab odmev notranjega boja.

Zdaj pa se pripravljamo na akademijo, ki jo bo naš zavod priredil v Unionu kot za pripravo na evharistični kongres v

Ljubljani. Akademija, ki so jo priredili naši gojenci in bogoslovci lani v čast don Bosku, je tako krasno uspela, da so si v Ljubljani na vsak način želeli ponovitve. Razmere so bile krive, da se jim želja ni izpolnila. Letošnja akademija bo prav v istem slogu prirejena v spomin na Evharistijo. Nadejamo se, kakor je razvidno iz priprav, da bo letošnja lansko gotovo dosegla.

Rakovniška cerkev se ob nedeljah vedno bolj polni, tako da zmanjkuje prostora. Hvala Bogu! O praznikih in nedeljah je okoli zavoda vse živo, ker prihaja naših oratorijancev in večjih fantov prav lepo število in se počutijo kakor doma, zato pa so ves dan pri nas. Njihovo petje, kakor tudi notranjih gojencev, privabi marsikoga celo oddaleč k naši sv. maši.

Letos bo rakovniška cerkev dobila nove spovednice, izdelane prav v skladu s slogom cerkve. Spovednice se že delajo in bodo do praznika Marije Pom. gotove. Zaprte bodo, kakor je danes splošno v navadi. (Stale bodo precej, in če bi kdo kaj pripomogel, bi mu bili zares hvaležni. Kadar gre za čast božjo, ni noben izdelek odveč). Prihodnji mesec bodo tu duhovne vaje, kakor je naznanjeno na poslednji strani, največ za okolico. Tudi te so velik blagoslov božji. Marijina in don Boskova čast se širi po naši lepi domovini, saj sta Marija Pomočnica in don Bosko tako radodarna do vseh, ki pri njima iščejo pomoči.

Radna

Radniški oratorij je poln življenja in v najlepšem razvoju. Okrog 50 krožkarjev nas je in nad 150 malih. Ob pomembnejših dnevih nas je še več. Na Miklavžev večer smo zasedli kar polovico gledališke dvorane. Pa dobri Miklavž je tudi vsakemu nekaj prinesel; tudi takim, ki niso preveč pridno zahajali v naš oratorij. Mimogrede se je tudi izrazil, da bi prinesel še več, če ga ne bi mučila kriza, ki je tudi k njemu našla pot.

Še to in predvsem to vam moramo povedati, s kakim zanosom je praznoval naš oratorij svoj deseti rojstni dan.

Pred desetimi leti je bilo na dan Brezmadežne, ko se je okrog zavoda potikalo kakih pet paglavčkov in motilo službo božjo. Ko se je pa prikazal kak gospod v dolgi črni suknji, hajdi v beg. Gospodu, sinu velikega don Boska, pa se porodi misel: „Ali bi ne bilo dobro tudi na Radni ustanoviti oratorij?“ Rečeno, storjeno!

Radniški oratorij ob svoji desetletnici.

Drugo nedeljo so ti dečki že našli v gospodu salezijancu svojega prijatelja. — Pod vodstvom radniških gospodov se je začel oratorij krepko razvijati in ima danes za sabo lepo desetletno zgodovino. Bile so težave in marsikatera grenka ura, pa vse se je premagalo, tako da prinaša danes že lepe sadove.

Da se čim slovesneje proslavi desetletnica oratorija, je treba priprave, dušne in telesne, zato smo se na praznik pripravili s slovesno tridnevnico. G. voditelj oratorija nas je vzpodbudil, da smo povabili tudi druge okoliške fante. Tako se nas je vsak večer zbralo nad 80. Imeli smo govor in slovesni blagoslov. V dno duše so nas zadele besede, katere je govoril govornik o fantovstvu, o tovarištvu in o sv. spovedi.

Na praznik zjutraj ob 7. je bila za ves oratorij peta sv. maša s skupnim svetim obhajilom. Po zajtrku smo se zbrali v krožkovi dvorani na sestanek. Prvi je spregovoril voditelj oratorija in čestital vsem desetletnikom oratorija. Izrazil je željo, da bi se vpisali v krožek vsaj tisti fantje, ki so se odzvali povabilu in skupaj s krožkom proslavili 10 letnico. Tej želji

so se vsi odzvali in se vpisali v krožek. Nato je povzel besedo g. dr. Blatnik, ki je najprej v toplih besedah čestital vsem tistim, ki so skozi 10 let obiskovali oratorij in ga niso zapustili, ko je doživljal krizo. Govornik je predvsem poudarjal korist, ki jo nudi mladini oratorij in to na vseh poljih. Nato je spregovoril še ravnatelj zavoda g. Špan in je v toplih besedah vabil v krožek tudi kmetijske fante iz okolice. Končno je predlagal, naj se pošlje vdanostna brzojavka Prezv. ljublj. škofu dr. Gregoriju Rožmanu in inspektorju Jugoslovanske salez. inspektorije g. dr. Wallandu, v kar so vsi navzoči z veseljem privolili. Vsem bivšim voditeljem oratorija pa smo poslali zahvalna pisma s podpisi. Sestanku so prisostvovali tudi trije zastopniki rakovniškega fant. krožka.

Popoldne ob 4. je bila v zavodovi dvorani akademija s pestrim sporedom. Dvorana je bila nabito polna fantov in prijateljev našega oratorija. Vsi so z velikim zanimanjem sledili izvajanjem naših oratorijancev, ki so nazorno pokazali, kaj so se naučili na Radni.

S krepkim, katoliško fantovskim zanosom gremo v drugo desetletje!

Opominjamo, da priloženo polo don Boskovega življenjepisa skrbno shranite. Zato pazite, da se ne zamaže, ne raztrga in ne izgubi!

Milosti

Marije Pomočnice

Mariji Pomočnici se zahvaljujem za ozdravljenje mojega bolnega petletnega otroka. Bil je silno hudo bolan, ni bil več podoben živemu človeku, ampak mrliču. Vse je bilo že pripravljeno za smrt. Tedaj sem se zatekla k Mariji Pom. in ji obljubila, da bom naznanila v Vestniku, in takoj se mu je obrnilo na bolje. Zdaj je popolnoma zdrav. Obenem se zahvaljujem za pomoč v težkih gospodarskih razmerah in za srečno vrnitev v domovino. *Neimenovana*, Št. Vid pri Stični.

Prav pristrčno se zahvaljujem Mariji Pom. na Rakovniku, katera je mene kakor mojega otroka ozdravila smrtno nevarne bolezni. Obenem se zahvaljujem tudi sv. Janezu Bosku, sv. Tereziki in s. Mariji Mazarello, do katerih sem se obrnila že dvakrat v zelo važnih zadevah in so me po devetdnevnici in vztrajni molitvi kmalu uslišali. *L. B.*, Vransko.

Prestal sem težko operacijo. Pravtako je bila tudi moja žena smrtno nevarno bolna. Vnele so se ji ribice in grlo. Zdravnik se je izjavil, da so zdravila zaman. Ali po priprošnji Marije Pom. in sv. Boska, sva oba čudovito hitro ozdravela, za kar se morava najiskrenejše zahvaliti. *Lešnik Ivan*, Št. Janž na Dolenjskem.

Moj oče je padel 4 m globoko in ker ima srčno napako, smo se zelo bali, da bi prišlo do najhujšega. Zato sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku, pa je kmalu vsa nevarnost minila. *Marija Bizjak*.

Imela sem hudo vratno bolezen, tako da mi je bilo treba misliti kar naravnost na operacijo. To pa vsredi največjega dela na kmetih. Pri vsem tem pa je bila še mama hudo bolna, da sem bila zelo potrebna doma pri delu in pa za postrežbo mami. Kaj mi je storiti? Obrnem se zaupno na Rakovnik k sv. Janezu Bosku in Mariji Pomočnici in prosim za zdravje. Obljubila sem, da kar bi imela dati za zdravnika in zdravila, bom darovala v dar na Rakovnik, ako ozdravim brez operacije. Glejte čudo! Brez vsake operacije in drugega zdravljenja mi je bolezen minula. Zato pa bodi izrečena stotisočera zahvala mojim zaščitnikom na Rakovniku. *Terezija Bolta*, Dragomelj (Št. Jakob ob Savi).

Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in

sv. Tereziki se zahvaljujejo: *A. Meisterl* za uslišanje v zelo važni zadevi; — *Ritonja Terezija*, Vuzmetinci, za veliko pomoč v nesreči; — *M. Regen*, Gorenja vas, za vrnjeno zdravje v grlu in za spreobrnjenje brata; — *Š. R.*, Zidani most, za pomoč v neki važni zadevi; — *Marija Plevel*, Zalog, Cerklje pri Kranju, za pomoč pri živini; obenem se priporoča v molitev v težki družinski zadevi; — *Peternel Francka* in *Marica*, Gorenja vas, za pomoč pri učenju in za ozdravljenje zlomljene noge; — *N. D.*, Semič, za pomoč v boleznih brez operacije; — *Milena Kiferle*, za zopet zadobljeno zdravje brez operacije; — *Marija Dolenc*, Poljane nad Škofjo Loko, za večkratno uslišanje v bolezni, stiskah, potrebah in nesrečah; — *B. E.*, N., za pomoč v družinskih in gospodarskih težavah; — *N. N.*, Metlika, za uslišano prošnjo; — *P. P.* iz Škofje Loke, za srečno prestani izpit; — *Kastelic Frančiška*, Št. Vid pri Stični, za zdravje v težki bolezni na nogi; — *K. G.* iz Črnomlja, za zdravje otroka, in večkrat uslišano prošnjo; — *Družina Kebetova*, Dol. Jezero (Cerknica), za srečno končano pravdo, ki je grozila z veliko nesrečo; — *Škrabar Marija*, Moravče, za uslišano prošnjo; — *B. M.*, Mirna peč, za izkazano pomoč v bolezni, da ni bilo treba operacije. Za uslišane prošnje se zahvaljujejo še: *Subić Helena*, Zg. Pirniče (Smlednik); *P. M.*, Ljubljana; *Abram Nežka*, Zagreb; *Špalir Marija* in *Ana*, Meža; *G. J.*, Sv. Jakob v Slov. Goricah; *A. M.*, Slatina - Radenci; *N. N.*, Ptuj; *Cvelbar Ivanka*, Blanca. Za prejeta zdravje se zahvaljujejo: *Kantužar Kati*, Ljubljana; *Kraker Ana*, Semič; *Neimenovana*, Ljubljana.

Milosti sv. Janeza Boska

Da izpolnim pred dvema letoma storjeno obljubo, se iz hvaležnega srca zahvaljujem sv. Janezu Bosku, sv. Tereziki od Deteta Jezusa in božjemu služabniku Antonu Martinu Slomšku za pomoč v zelo zapleteni zadevi, ki se je vlekla celi dve leti in se proti vsemu pričakovanju ugodno rešila. *Š. A.*, Maribor.

Moj mož je hudo zbolel. En mesec in pol je imel veliko vročino, vsi zdravniški pripomočki niso nič pomagali. Obrnila sem se s sinčkom vred v devetdnevnici k sv. Janezu Bosku. Že v par dneh je vročina popustila in vidno je šlo na boljše. Danes je mož že iz vsake nevarnosti. Tisočera zahvala sv. Janezu Bosku, ki me je uslišal. *R. D.*, Ljubljana.

Imeli sva hudo bolezen v glavi. Obrnili sva se prav zaupno k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku na Rakovnik in sva rabili tudi njegovo relikvijo. Priznati morava, da nama je bilo pomagano. Prav prisrčno se zahvaljujeva. *Neimenovani sestri*, Ježica pri Ljubljani.

Poleg teh se zahvaljujejo še sledeči: *Pucelj Ivanka*, Hrovača (Ribnica), za ozdravljenje na želodcu; — *Neimenovana*, Cerklje pri Kranju, za ozdravljenje otroka, ki ga je silno mučila božjast; — *A. V., C.*, za več uslišanih prošenj; — *H. V.*, Celje, za uslišanje v težkih gospodarskih zadevah; — *I. F.*, Trbovlje, za uslišano prošnjo.

Prisrčno se zahvaljujem Dominiku Saviju, ker mi je skoraj očitno pomagal v neki važni zadevi. *S. J., V.*

Neimenovana se priporoča v molitev v velikem dušnem in telesnem trpljenju. *N. N.* iz Beltincev se priporoča v molitev v neki važni zadevi.

Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Kakor se je glas o sv. Tereziki hitro razširil po vsi Sloveniji, tako se je kaj hitro razširil tudi glas o prvi njeni cerkvi v Jugoslaviji. Že vedo o njej po vsi Sloveniji in vprašujejo, kdaj bomo začeli in kdaj dovršili. Kdaj?

Začeli smo že.

Začeli smo kopati temelje. Letos, če ne pride nepričakovana ovira, bomo blagoslovili vogelni kamen in postavili temelje. Nekateri se čudijo in začudeni vprašujejo: „Kako si upate začeti v tej grozni krizi?“

Silita nas vera in usmiljenje. *Vera* nam pravi, da sredstev za cerkev sv. Terezike ne bo manjkalo. Sv. Terezika sama bo iskala dobra srca in jih navduševala, da bodo z veseljem pošiljala sredstva. — *Usmiljenje* pa pravi, da z gradnjo cerkve lahko pomagamo tolikim ubožcem, ki vsled brezposelnosti neobhodno potrebujejo pomoči. To dvojje nas je prisililo, da smo začeli.

Kdaj bomo dovršili?

Ker je dovršitev cerkve odvisna od dobrih src, ni mogoče dati natančnega od-

govora. Rečemo lahko le to: „Čimveč bo darov, temprej bo dovršena.“

Tudi od vas je odvisno, dragi sodelavci in sodelavnice. Darujte, zbirajte, pošiljajte! Doslej ste delali pridno, zdaj pa podvojite svojo delavnost. Če ne zmorete veliko, smo zadovoljni tudi z malim. Nikar nikdar ne recite: „V teh težkih časih ne zmorem dosti, malo pa ni vredno.“ Zrno pri zrnu pogača, kamen pri kamnu palača. Vsak Slovenec naj bi dal samo en dinar, pa bi bila cerkev dovršena!

Novi kubični metri.

Število dobrotnikov za kubičen meter zidu je tekom dveh zadnjih mesecev precej naraslo. Nekateri so poslali že drugič, nekateri celo tretjič, nekateri tudi več. Sv. Terezika naj jim bo prav radodarna plačnica!

Od 15. decembra do 15. februarja so poslali za kubičen meter zidu (300 Din) naslednji: Logar Katarina — Kocmur Alojz — Kurent Uršula (Din 392) — Šraj Frančiška — Bizjak Rozalka — Molek Uršula (Din 492) — Zupane Frančiška — Groznik Tončka — Dr. P. — Z. Nada — Z. Jela — Ž. Marija — Obitelj Fabčič — Bricelj Francka — Lindič Marija (Din 325) — Bogataj Pavla — Zupančič Terezija — Vrenko Jozefa — Sadravec Erna — Truden Nežika (Din 393) — Černe Tončka (Din 1000) — Lončar Miloš (Din 1308) — Bezljaj Frančiška — Burkelc Alojz (Din 990) — Schwarz Alojz (Din 468) — Železnikar Marija (Din 460) — Videnšek Pavla — Marija M. (hran. knjižico za 21.000) — Kos Neža, Andrej in Marija (Din 900) — Kos Neža — Mejaš Helena — N. N. — Divjak Terezija — Neimenovana — M. B. — Košorok Kristina (Din 430) — Wurzer Terezija — Dergane Marija — N. N. — Čopar Frančiška (Din 310) — Sadek Terezija — Tratnik Marija — Neimenovana — Kirn Ivana (Din 450).

12 srebrnih starih avstrijskih kron za cerkveno posodo v svetišču sv. Terezike je darovala *D. J., Goriča vas* (Ribnica).

Naj se oglasi še mnogo takih dobrotnikov! Tudi tu se bodo uresničile besede sv. pisma: „Dajte in vam bo dano!“ Dano jim bo v življenju stoterno, še več pa po smrti.

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

Duhovne vaje na Rakovniku.

Prav je, da se čim dostojneje pripravimo na veliko noč, na Gospodovo vstajenje, ki mora biti tudi vstajenje naših duš. Zlasti še letos, ko bomo na evharističnem kongresu tudi na zunaj in nad vse slovesno pokazali in dokazali, da smo Slovenci Jezusov narod, evharističen narod. Pa same zunanje slovesnosti nam ne bodo prida koristile, treba je, da obnovimo duše in pripravimo srca. V ta namen bo služila vrsta duhovnih vaj, ki se bodo vršile na Rakovniku za posamezne stanove.

Za matere — od 16. do 20. marca.
Za dekleta — od 22. do 26. marca.
Za fante — od 3. do 7. aprila.
Za može — od 10. do 14. aprila.

Duhovne vaje bodo v kapeli vernih duš pod cerkvijo. Vse naše brave, posebno iz

Ljubljane in okolice, prosimo v don Boskovem imenu, naj se jih skušajo udeležiti, če le količkaj morejo.

Kdor pa nima prilike, da bi se udeležil skupnih duhovnih vaj, pa naj jih opravi sam. V ta namen mu bo izborna služila knjiga

DUHOVNE VAJE

Zlata obreza 16 Din, rdeča obreza 12 Din.

ki jo je pisal dr. Josip Valjavec in ki je nalašč za to sestavljena. Poleg lepih in genljivih premišljevanj so tudi mašne in druge molitve.

Obnovitev duš, to bo najlepša priprava na veliko noč in na veliki evharistični kongres!

Dobre knjige.

Svete pesmi.

Še ta mesec izide dolgo obetana pesmarica „Svete pesmi“. Obsegala bo čez 200 najlepših ljudskih cerkvenih pesmi. V dodatku bo tudi od škofijstva na novo potrjeno slovensko besedilo Reda in pravila sv. maše za skupno liturgično molitev.

Pri božjem Srcu.

Ta priljubljeni molitvenik je že skoraj pošel. Kmalu bo potrebna druga izdaja. Če takoj pišete, dobite morda še kakšen izvod.

V oceno smo prejeli

Dr. Fr. Ks. Lukman.

Martyres Christi.

Trideset poročil o mučencih prvih stoletij z zgodovinskim okvirom. Izdala Družba sv. Mohorja v Celju. Din 76. —, vezana Din 92. —; za ude pa Din 57. — in 69. —

Knjiga Martyres Christi — Kristusovi mučenci — obsega uvodoma zgoščen zgodovinski pregled preganjanj v prvih treh stoletjih. In v ta okvir, ki nam poda jasno podobo tistih časov, postavlja pisatelj trideset izvirnih in zgodovinsko dognanih poročil o mučencih. Te častitljive priče iz junaške dobe krščanstva nam

preprosto, pa vendar nedosegljivo zgovorno pripovedujejo, kako so se prvi kristjani morali bojevati za vero in kako so umiraje zmagovali. Kdor vzame to knjigo v roke, je kar ne more odložiti, dokler je ne prebere od konca do kraja, tako je lepa in privlačna. Delo je sicer izšlo kot sedma knjiga mohorjeve znanstvene knjižnice. Pa vendar jo bodo s pridom in užitkom prebirali tako učeni kot preprosti: učeni bodo našli v njej zadnja zgodovinska dognanja, preprosti pa živo pripovedovanje o sodnih zasliševanjih in obsodbah ter o mučeništvih junaških kristjanov iz prvih stoletij. — Ta knjiga je kakor nalašč za današnje čase, ko na vseh koncih cvete vetrnjaštvo in brezznačajnost, ko je življenje postalo samo lov na uživanje, medtem ko nas odločne podobe mučencev opominjajo: „Mi smo kristjani in malikom ne darujemo!“

Lepo in zares branja vredno knjigo, ki ni nikaka enodnevnica, vsem kar najtopleje priporočamo.

Hoja za Kristusom.

Za smešno nizko ceno 8. — Din dobite 400 strani obsegajočo knjigo. Tomaža Kempčana Hoja za Kristusom je za svetim pismom najlepša knjiga na svetu. Sezite po njej!

KNJIŽICE

Odkar so „Knjižice“ stopile v svoje drugo leto, se prav lepo razvijajo. Povpraševanje po njih je tako naraslo, da smo morali zvišati naklado. Za pripravo na evharistični kongres izide več knjižic o presveti evharistiji. Doslej sta izšli: JEZUS MED NAMI (1. del) in EVHARISTIČNI ČUDEŽI; le-ta poslednja zelo spominja na priljubljeno Skrivnost presv. Rešnjega Telesa, ki pa je že zdavnaj pošla.

Vsem dobrim sodelavcem in sodelavkam priporočamo, da naj naročajo in širijo „Knjižice“. Kdor jih še ne pozna, naj piše in mu pošljemo kakšno na ogled. Posedno lepa je knjižica „PAPEŽ“. Danes se veliko piše o papežu in o papežih, slabega in dobrega. Da bomo prav poučeni in da bomo znali braniti našega skupnega očeta, vzemimo v roke to knjižico.

Na razpolago so lepi veliki **plakati** za »Knjižice«, da se nalepijo na vidnem prostoru, v društvenih dvoranah, pred cerkvijo itd. Pošiljajo se brezplačno, samo pišite ponje.

Velikonočne razglednice

Za veliko noč pripravljamo kakih 10 novih razglednic s čudovito lepimi prizori v slogu verne slovanske duše, ki ji velika noč ni samo prijetno cingljanje, temveč pravo, resnično vstajenje.

V kratkem bomo imeli na razpolago tudi nad vse prikupljive

evharistične razglednice in podobice

Z otroško preprostostjo in slikovitostjo bodo zgovorno kazale in pripovedovale, kako se ljubeča duša pogovarja z Jezusom.

Evharistična akademija

Za nekako daljno pripravo na II. Jugoslovanski evharistični kongres v Ljubljani prirede rakovniški bogoslovci in gojenci v nedeljo 10. marca ob 8. zvečer v veliki dvorani hotela Union **Evharistično akademijo**.

Prireditve obeta, da bo res nekaj lepega in pisanega. Jedro vsega bodo živi prizori s petjem in glasbo: **Abraham daruje Izaka, Velikonočno jagnje, Zadnja večerja**. Za prijetno domačnost pa bodo skrbeli vmesni vložki kot **Pastirček Pashal** in **Jezusovi otroci**. Natančnejši spored bo razglašen po časopisih. Dohodki so namenjeni za evharistični kongres.

Vse naše bližnje sodelavce in sodelavke prav toplo vabimo, da se prireditve v čim obilnejšem številu udeležijo.

Don Boskov praznik bomo letos obhajali na belo nedeljo, dne 28. aprila. **Praznik Marije Pomočnice** pa 26. maja. Polovične voznine ne bo.

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**